

efter något, med höga rop fordra, begära det. *S. på, se Skrika efter.* *S. till,* uppgifva ett plötsligt skri. *S. út,* skrika af alla krafter; äfv. upphöra att skrika. *S. út till salu,* med höga rop utbjuda till salu. — 2) Med höga och gälla rop jemra sig, klaga. *Gossen s-ker, för det han har slagit omkull sig.* *S. sig trött, hes.* *S. med full hals.* *Hon s-ker, bara man rör vid henne.* *S. öfver något.* — 3) (fam.) Högljudt tala ell. yttra sig; öppet och i hätska ordalag ogilla, tadda. *S. en örönen fulla,* tala ifrigt och högljudt med någon om en sak. *S. efter något,* högljudt begära det. *S. út, illa berykta;* äfv. utbasuna. *S. öfver,* högt beklaga sig öfver. *S. öfver, se Öfverrösta.* — 4) Säges om vissa gälla, skärande ljud. *Hjulet s-ker.* — 5) (fam.) Sjungna med högljudt, gnällande stämma. — 6) (fig. fam.) Passa högst illa. — 7) Säges om vissa djurs läten, t. ex.: *Ugglan, syrsan s-ker.*

SKRIKANDE, n. 4. Högljudt och gällt ropande. Jfr. *Skrika.*

SKRIKÄRE, m. 5. (fam.) En, som högljudt och i hätska ordalag taddar, ogillar något.

SKRIKHALS, m. 2. (fam.) 1) En, som skriker med full hals. *En liten s.* — 2) Se *Skrikare.* — 3) Fågelslägtet Palamedea.

SKRIKIG, a. 2. Som skriker mycket. *S-a barn.*

SKRIKUGGLA, f. 1. Fågel af Uggleslägtet. Strix stridula.

SKRIKÖRN, m. 2. En art af Örnslägtet, gråaktigt rödbrun med svarta vingpennor.

SKRILLA, v. n. 1. (af *Skrida*) Taga språng och åka på fötterna utåt hal is.

SKRILLA, f. 1. Ställe, der man skrillar.

SKRIN, n. 5. Husgerådssak att förvara hvarjehanda saker uti, liknande till formen en kista, men mycket mindre. *Ligga i s.* (Pop.) *Stryka i s-et,* se *Stryka med.*

SKRINDA, f. 1. 1) Kärra eller slåde med korg af flätning, spröten eller spjelor. Deraf Höskrinda, Kolskrinda. — 2) Kolmått om 18 tunnor.

SKRINLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Nedlägga och förvara i skrin. *S. reliker.* — *Skrinläggning, f. 2.*

SKRITT, se *Skridt.*

SKROBBA, f. 1. Se *Mjölbagge.*

SKROCK, n. sing. (egentl.: spöke, inbillad syn, dikt, prat, osanning) Vidskeplig; sägen, tro ell. föreställning. *Tro s.*

SKROCK, n. sing. (gam.) Våld. *Bryta s. och ofsocknir,* straffa dem, som förtrycka folket.

SKROCKA, v. n. 1. Säges om det låte, hönsen låta höra, när de värpt ut och vilja ligga. — *Skrockande, n. 4. o. Skrockning, f. 2.*

SKROCKFULL, a. 2. Som tror på skrock, vidskeplig.

SKROCKHÖNA, f. 1. Höna, som skrockar.

SKROCKSAGA, f. 1. Vidskeplig berättelse, käringsaga.

SKRODERA, skrådera, v. n. 1. (fam.; af gamla ordet *Skroa*, snacka) Prata stort, ljuga på skryt.

SKRODÖR, skrådör, m. 3. (fam.) Storpratare.

SKROF, skråv, n. 5. 1) Stommen af en djurkropp. *S-vet af en häst, en fågel.* — 2) Stommen af ett fartyg. *Få ett skott i s-vet.* — 3) (fam.) Säges om något mycket stort, t. ex.: *Ett stort s. till hus, till karl.* [Skråf.]

SKROFIS, se *Skråfoelis.*

SKROFKARL, skråvkår, m. 2. (pop.) Utomordentligt dugtig karl. [Skråfkarl.]

SKROFLER, skråflär, m. 3. pl. (lat. *Scrofula*, halssvullnad) Ett slags barnsjukdom, som yttrar sig på flera sätt, såsom i halskörtlarnes svullnande. m. m. [Skröffler.]

SKROFLIG, skråvligg, a. 2. Ojemn med skarpa, knöliga eller kantiga upphöjningar. *S. yta. S-t berg.* [Skråflig.]

SKROFLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara skroflig. [Skråflighet.]

SKROFULÖS, -- ö's, a. 2. Behäftad med skrofler.

SKROT, n. 5. 1) Stora hagel, som begagnas till skjutning ur kanoner, granatkanoner eller haubitser och bombkanoner. *Skjuta med s.* — 2) Ett mynts vigt. Brukas merendels i förening med *Korn* (se d. o.). *S. och korn.*

SKROTA, v. a. 1. 1) Krossa groft, gröpa. — 2) Löshugga ett mindre stycke från ett större stycke metall.

SKROTHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar.* Ett slags hammare, hvarmed jern afskrotas.

SKROTHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar.* Se *Skrubhyfvel.*

SKROTKAPPA, f. 1. Se *Kartesch.*

SKROTMEJSEL, m. 2. pl. — *mejslar.* Jern att afhugga metallstycken.

SKROTSAX, f. 2. Sax till klippning af bleck och metalltråd.

SKROTSÄCK, m. 2. Med kartescher fylld säck, hvarmed på skepp skjutes ur kanonerna.

SKRUBB, m. 2. 1) Liten afbalkning i ett hus, till förvaring af hvarjehanda, isynn. skräp. — 2) (fam.) Mycket litet, illa inredt och fult böningsrum. *Bo i en s.*

SKRUBB, n. sing. oböjl. (fam.) Se *Skrupens.*

SKRUBBA, v. a. 1. 1) Hårdt rivva, skafva ytan af en kropp, så att något litet deraf borttages. *Kulan s-de honom på armen.* *S. skinnnet af benet på ett ställe.* *S. af, se Afskrubba.* *S. upp ett sår,* upprifva det genom skrubbing. — 2) (fig. fam.) S. ell. s. *upp,* skarpt tillrättavisa, banna, med hårda ord bestraffa. *S. upp någon.* — *Skrubbande, n. 4.*

SKRUBBA, f. 1. Den vanliga Flundran. Pleuronectes Flesus.

SKRUBBARE, m. 3. Ett slags gröfre qvastar på fartyg.

SKRUBBFIL, m. 2. Groffil.

SKRUBBHYPFLA, v. a. 1. 1) Hyfla med skrubbhypfel. — 2) Se *Skrubba, 2.*

SKRUBBHYPVEL, m. 2. pl. — *hyflar.* Grofhypfel med bågformigt löpande tand.

SKRUBBLA, f. 1. (t. *Schrobel*; fabr.) Ett slags ullkarda.

SKRUBBLA, v. a. 1. (fabr.) Karda ull med skrubblor. — *Skrubbling, f. 2.*

SKRUBBLARE, m. 3. Arbetare (på klädesfabrik), som skrubblar ull.

SKRUBBMASKIN, -- sch'n, m. 3. Maskin, hvarmed ull skrubblas.

SKRUBBNING, f. 2. Handlingen eller verkingen, hvarigenom något skrubbas.

SKRUBBSKOTT, n. 3. Skott, som ger skrubbsår.

SKRUBBSTÅL, n. 3. Ett slags svartjern för messing och mjukare metaller.

SKRUBBSÅR, n. 3. Sår, uppkommet genom skinnets eller det yttre hullets afskrubbing.

SKRUD, m. 2. 1) Praktfull drägt, som nyttjas vid högtidliga ceremonier. Deraf *Brud-, Prest-, Biskopsskrud.* — 2) (fig.) Prakt, prydnad. *Ängarne i all sin s.*